

РЕШЕНИЕ

№ 40845

гр. София, 21.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8765** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 и чл. 24и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на „Лопатар – М“ ООД- [населено място], представлявано от управителя П. И. Я. чрез адвокат Н. Н. С. срещу Отказ рег. № 5364р-13205 от 04.06.2026г., издаден от заместник-директора на Дирекция „Миграция“ – МВР комисар М. Д., с който на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на В. Т. С. (W. T. S.), гражданин на Н., по заявление с рег. № 500310 от 22.01.2026г. С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания за отмяна по чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че със заявлението и в отговор на дадените от Агенцията по заетостта указания е представил всички изискуеми по закон документи за наемането на чуждия гражданин на длъжността „общ работник“, включително коригиран трудов договор и актуализирано трудово възнаграждение. Твърди, че в представения трудов договор № 7 от 18.11.2025г. са посочени както адресът за пребиваване на чужденеца в [населено място], район „О. купел“, [улица], така и мястото на полагане на труд – [населено място], [улица]. Излага съображения, че административният орган е нарушил служебното начало по чл. 9 от АПК и задължението за събиране на доказателства по чл. 36 от АПК, като е постановил акта си при неизяснена фактическа обстановка. По тези съображения моли съда да отмени оспорения отказ и

да върне преписката на Дирекция „Миграция“ – МВР с указания за издаване на исканото разрешение за пребиваване и работа. Претендира присъждане на направените по делото разноски, включително държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят „Лопатар – М“ ООД, редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът – заместник-директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР, редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. В депозирана по делото писмена защита чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт Л. П. оспорва изцяло подадената жалба като неоснователна. Излага съображения, че оспореният отказ е издаден в писмена форма, от материално компетентен орган съгласно чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ и притежава задължителните законови реквизити. Поддържа, че съгласно чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) положителното писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта е задължителен елемент от фактическия състав за издаване на разрешение за пребиваване и работа. При наличие на издадено отрицателно становище административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ. Изтъква, че заявителят не е представил валидни документи за правото на дружеството да упражнява дейност на заявеното работно място. Прави искане за отхвърляне на жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално претендираното адвокатско възнаграждение на насрещната страна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не представя писмено становище по основателността на оспорването.

Административният съд – С.-град, Трето отделение, 55 състав, като обсъди жалбата, становището на ответника и събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по подадено на 22.01.2026г. до директора на Дирекция „Миграция“ – МВР заявление с рег. № 500310 (Приложение № 3а към чл. 60, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ) от работодателя „Лопатар – М“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. И. Я., за предоставяне на право на продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от ЗЧРБ на чуждия гражданин В. Т. С. (S. W. T./W. T. S.), гражданин на Н., [дата на раждане] (в заявлението и в паспорта вписан като [дата на раждане]), притежаващ паспорт № Р., валиден до 22.11.2032г.

В подаденото заявление е отразено, че лицето се наема за длъжността „общ работник“ с код по НКПД 9622-0001, с код по Н. 56.10 („Дейност на ресторанти и заведения за бързо обслужване“), за срок от една година. Като адрес на пребиваване в Република България е посочен: [населено място], район „О. купел“, [улица], а като адрес на месторабота в полето на заявлението е вписан: „офис [населено място], [улица]“. Към заявлението са приложени: контролен лист; нотариално заверено пълномощно; превод на задграничен паспорт; легализирано свидетелство за съдимост от О.; писмена обосновка на искането с разпечатки от обяви; справка-декларация за липса на наети граждани на трети страни; справка-декларация за средносписъчната численост на персонала; декларация по чл. 7, ал. 1, т. 2 от ЗТМТМ; длъжностна характеристика; и сроден трудов договор № 7 от 18.11.2025г., сключен между „Лопатар – М“ ЕООД и чужденеца, в който като място на работа е договорено: „офис [населено място], [улица]“, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1077,00 лева.

На основание чл. 24и, ал. 11 от ЗЧРБ с писмо рег. № 536400-15966 от 09.02.2026г. Дирекция „Миграция“ – МВР е изпратила заявлението и приложените документи на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта за предоставяне на писмено становище относно наличието

или липсата на основание за достъп до българския пазар на труда.

След извършена служебна проверка Агенцията по заетостта е констатирала нередовности по преписката и с писмо рег. № М-3881#2 от 25.03.2026г. е уведомила Дирекция „Миграция“ за необходимостта от представяне на допълнителни документи по четири пункта: 1) представяне на нова обосновка на искането, мотивираща реалната необходимост от наемане на работници за длъжността „общ работник“ при липса на осъществявана стопанска дейност от дружеството за периода от май 2025г. до датата на заявлението; 2) представяне на легализиран по съответния ред документ за завършено средно образование съобразно изискванията на първоначално публикуваната обява за работа; 3) представяне на нов срочен трудов договор, съобразен с действащата от 01.01.2026г. минимална работна заплата за страната (1213,00 лева / 620,20 евро); и 4) представяне на копие от валиден документ (акт за собственост, договор за наем или друг документ), от който да е видно правото на „Лопатар – М“ ЕООД да упражнява дейност на обекта, посочен в трудовия договор като място на работа – [населено място], [улица].

С писмо рег. № 536400-37063 от 31.03.2026г. на Дирекция „Миграция“ – МВР, изпратено на посочения в заявлението електронен адрес за кореспонденция, заявителят е уведомен за дадените от Агенцията по заетостта указания, като му е определен 7-дневен срок за тяхното изпълнение.

В отговор с писмо вх. рег. № 536400-42399 от 15.04.2026г. по описа на Дирекция „Миграция“ работодателят „Лопатар – М“ ЕООД е представил допълнителни документи: писмен отговор от управителя П. Я.; нова обосновка на искането; разпечатка на обява за работа от Jobs.bg без изискване за средно образование; длъжностна характеристика; нов трудов договор № 7 от 18.11.2025г., съдържащ уговорено основно месечно възнаграждение в размер на 1300,00 лева (665,00 евро) и посочено място на работа: „офис [населено място], [улица]“; както и Договор за наем на недвижим имот от 12.07.2025г., сключен между „Олд Трейд“ ЕООД (наемодател) и „Лопатар – М“ ЕООД (наемател). Видно от съдържанието на чл. 1, ал. 1 от представения договор за наем, предмет на отдаване под наем е сграда и дворно място с предназначение за ресторант и къща за гости, находящи се в [населено място], район „О. купел“, [улица]. По преписката не са депозирани документи за собственост, наем или друго правно основание, легитимиращи правото на работодателя да осъществява търговска дейност на адреса на работното място, уговорен в трудовия договор – [населено място], [улица].

Постъпилите допълнителни документи са препратени на Агенцията по заетостта с писмо рег. № 536400-42399 от 15.04.2026г. След тяхното разглеждане изпълнителният директор на Агенцията по заетостта е издал Писмено становище рег. № СМ-15090 от 22.05.2026г., с което е предоставил отрицателно становище относно липсата на основание за достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на лицето С. В. Т. за длъжността „общ работник“ при работодателя „Лопатар – М“ ЕООД. В мотивите на становището изрично е посочено, че представеният от заявителя договор за наем удостоверява права върху обект на адрес: [населено място], район „О. купел“, [улица], който не съответства на посоченото в сключения трудов договор място на работа (гр. С., [улица]). Прието е, че не е доказано правото на дружеството да упражнява дейност на заявеното работно място, което съставлява пречка за предоставяне на положителен достъп до пазара на труда съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ.

Въз основа на отрицателното становище на Агенцията по заетостта заместник-директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР комисар М. Д. е издала оспорения в настоящото производство Отказ рег. № 5364р-13205 от 04.06.2026г., с който на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ е отказала издаването на единно разрешение за пребиваване и работа на чужденеца поради липса на положителен достъп до пазара на труда.

По делото е прието и писмо рег. № М-6536 от 30.07.2026г. на председателя на Държавна агенция

„Национална сигурност“ (ДАНС), в което се посочва, че по заявлението за пребиваване ДАНС не е изразявала становище и няма изготвени документи, тъй като преписката не е била изпращана за съгласуване, както и че лицето няма подадено актуално заявление за издаване на виза.

Въз основа на така изяснената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Оспореният отказ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, подлежащ на пряк съдебен контрол. Жалбата срещу него е подадена чрез административния орган на 02.07.2026г. (входилана в АССГ с вх. № 23810 от 06.07.2026г.), т.е. в рамките на законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Направеното от ответника възражение за недопустимост на оспорването поради липса на правен интерес у работодателя е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл. 24и, ал. 4 от ЗЧРБ заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа може да бъде подадено както лично от чужденеца, така и от работодателя или упълномощено от него лице. По силата на тази законова норма законодателят изрично предоставя на работодателя качеството на заявител и страна в административното производство. Производството по издаване на единно разрешение представлява сложна административна процедура, в която са съчетани елементи както на правото на пребиваване, така и на правото на достъп до пазара на труда. В това производство законът възлага върху работодателя редица съществени тежести – да обоснове необходимостта от наемане, да представи доказателства за пазарен тест, да декларира спазването на условията на труд и заплащане и да приложи сключен трудов договор. Отказът за издаване на разрешението засяга пряко и неблагоприятно правната сфера на работодателя, тъй като препятства влизането в сила на трудовия договор и накърнява признатия му законен интерес да си осигури необходимата работна сила.

В съответствие с трайната и непротиворечива практика на Върховния административен съд (Определение № 4590 от 27.04.2026г. по ч.адм.д. № 3942/2026г., IV о.; Определение № 5586 от 22.05.2026г. по ч.адм.д. № 4665/2026г., IV о.; Определение № 6609 от 16.06.2026г. по ч.адм.д. № 5636/2026г., IV о.) и изискванията за ефективна съдебна защита по чл. 8, § 2 от Директива 2011/98/ЕС и чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, работодателят-заявител разполага с активна процесуална легитимация и правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК да оспори постановения отказ. Жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ разрешенията за продължително пребиваване се издават или отказват от директорите на дирекция „Миграция“, СДВР или ОДМВР или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от приложените по делото Заповед № 8121к-1683 от 20.05.2015г. на министъра на вътрешните работи и Заповед рег. № 5364з-4651 от 08.10.2015г., изменена и допълнена със Заповед рег. № 5364з-3306 от 07.12.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, издателят на акта комисар М. Д., в качеството ѝ на заместник-директор на Дирекция „Миграция“, е била надлежно оправомощена на основание чл. 46, ал. 2 и 3 от ЗМВР и чл. 17, ал. 2 от АПК с правомощия по издаване и отказване на разрешения за краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване по ЗЧРБ.

Актът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. В него са посочени както приложимите правни основания – чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ и чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ, така и фактическите основания, възпроизвеждащи и препращащи към констатациите и съображенията, изложени в Отрицателно

становище рег. № СМ-15090 от 22.05.2026г. на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Преписката е надлежно администрирана и изпратена на Агенцията по заетостта за становище по реда на чл. 24и, ал. 11 от ЗЧРБ. Констатираните от Агенцията по заетостта нередовности са били съобщени по електронен път на посочения от заявителя имейл адрес с писмо рег. № 536400-37063 от 31.03.2026г., като е предоставен законоустановеният 7-дневен срок за тяхното отстраняване. Всички допълнително депозирани от работодателя документи са били своевременно препратени на Агенцията по заетостта и съобразени при вземането на решението.

Обстоятелството, че по преписката липсва становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), не съставлява съществено процесуално нарушение, водещо до незаконосъобразност на оспорения акт. Производството по чл. 24и от ЗЧРБ съставлява сложен фактически състав. След като предпоставката за допускане на чужденеца до националния пазар на труда не е била изпълнена и по отношение на нея е постановено отрицателно становище от Агенцията по заетостта, за органа по миграция е отпаднала необходимостта от провеждане на последващи съгласувателни процедури, доколкото отрицателният изход от трудовата преценка прегражда издаването на крайния благоприятен акт.

Оспореният отказ е постановен в пълно съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които кумулативно отговарят на две материалноправни предпоставки: 1) да отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство; и 2) да притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ или валидно разрешение за пребиваване. Липсата на което и да е от тези две изисквания съставлява императивно материалноправно основание за постановяване на отказ по чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ.

Регулирането на достъпа до пазара на труда на работници – граждани на трети държави, се осъществява по реда на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. Съобразно нормата на чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ достъпът до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от органите на Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

Становището на Агенцията по заетостта представлява акт по чл. 21, ал. 5 от АПК. То е част от съгласувателната процедура, което обвързва Дирекция „Миграция“ и не подлежи на самостоятелно съдебно оспорване. При оспорване на крайния акт за отказ законосъобразността на изразеното становище подлежи на пълен инцидентен съдебен контрол от страна на административния съд. При извършения инцидентен контрол съдът намира Отрицателно становище рег. № СМ-15090 от 22.05.2026г. на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта за материално законосъобразно и обосновано.

Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗТМТМ работник – гражданин на трета държава с разрешен достъп до пазара на труда може да полага труд само за конкретния работодател и само на посочените в разрешението място, длъжност и срок. Мястото на работа е съществен и задължителен елемент на трудовото правоотношение по чл. 66, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда и чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ. За да бъде дадено положително становище за заетост, работодателят следва по безспорен начин да установи пред

компетентните органи правната и фактическа възможност да осигури изпълнението на трудовата функция на конкретно заявеното работно място, включително като докаже правото си да осъществява търговска дейност в съответния работен обект.

В разглеждания случай в представения от заявителя трудов договор № 7 от 18.11.2025г. страните изрично са уговорили като място на работа: „офис [населено място], [улица]“. Агенцията по заетостта изрично е указала на работодателя да представи доказателства (акт за собственост, договор за наем или друг документ), от които да е видно правото на „Лопатар – М“ ЕООД да упражнява дейност в обекта на посочения адрес – [населено място], [улица]. В изпълнение на тези указания работодателят е представил единствено Договор за наем от 12.07.2025г. за имот, находящ се в [населено място], район „О. купел“, [улица]. По преписката не са ангажирани никакви доказателства дружеството да притежава право на собственост, наемно или друго вещно или облигационно право за ползване на обект на адрес: [населено място], [улица].

Наличието на различие между адреса на работното място по трудовия договор и обекта, за който са представени документи за наем, както и липсата на доказателства за права върху заявеното работно място, правилно са мотивирали изпълнителния директор на Агенцията по заетостта да откаже предоставянето на достъп до българския пазар на труда. Така, както приема Върховният административен съд в аналогичното Решение № 5972 от 02.06.2026г. по к.адм.д. № 4229/2026г., IV отделение, липсата на безспорни данни за мястото на работа на чуждия гражданин не позволява предоставяне на положително становище за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“, а наличието на отрицателно становище задължава органа по миграция да постанови отказ.

Неоснователно е възражението в жалбата за допуснато нарушение на чл. 36 от АПК. Съгласно чл. 36, ал. 2 от АПК страните са длъжни да представят намиращите се при тях доказателства. Документите, установяващи облигационни или вещни права върху конкретен търговски обект, се намират изцяло в патримониума и фактическата власт на работодателя и не съставляват служебно налична информация в публичните регистри на държавната администрация. Тежестта за доказване на условията за достъп до пазара на труда лежи върху заявителя, поради което административният орган не е имал задължение служебно да издирва документи за правата на дружеството върху търговски обекти.

При това положение, след като не е било налице положително становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта за достъп до пазара на труда, законосъобразно е прието, че кандидатът не отговаря на задължителното изискване по чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ. Заместник-директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е действал при условията на обвързана компетентност и правилно е приложил чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ. Оспореният отказ е законосъобразен, а подадената срещу него жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК се дължи претендираното юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ възлиза на 102.26 евро (с левова равностойност 200 лева).

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 55-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Лопатар – М“ ООД- [населено място], представлявано от управителя П. И. Я. срещу Отказ рег. № 5364р-13205 от 04.06.2026г., издаден от заместник-директора на Дирекция „Миграция“ – МВР по заявление с рег. № 500310 от 22.01.2026г.

ОСЪЖДА „Лопатар – М“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Централен“, [жк], [улица], да заплати на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи сумата в размер на 102,26 евро (сто и две евро и 26 евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: